

Бѣше ѿ казалъ, че ужъ ще се бави до края на месеца, а ето че се връщаше десетъ дни по-рано.

Царьтъ действително знаеше. Съ бързи гончи деспотъ Борилъ му бѣ пратилъ вестъ, че въ палата се мълви нѣщо недобро за Целгуба и пленника. Отначало Калоянъ се бѣ грозно разсърдилъ на деспота. Той знаеше за безуспѣшнитѣ му ухажвания къмъ Целгуба и бѣ подушилъ клевета и интрига. Но следъ нѣколко дни неспокойни мисли забродиха въ главата му, недовѣрие и гнѣвъ цѣвнаха въ сърдцето му, и той внезапно реши да се върне, за да види съ очитѣ си това, което става въ дома му.

Когато пристигна, той завари жена си на ложето. Отметнала рѣще надъ главата си, съ дълги разплетени коси, разпилѣни по възглавето и спуснати чакъ до земята, тя дишаше равно и дълбоко. Съ запалена борина въ рѣка, той дълго я гледа и полека-лека усѣти сърдцето му да се разведрява. Измама бѣше писмото на Борила. Дръзка измама. Виждали ги били въ градината. Нима това бѣше престѣпно? Нали той бѣ позволилъ на пленника да се разхожда изъ двора и градинитѣ самъ, безъ пазачъ? Какво чудно отъ това, че е виждалъ и Целгуба въ разходката си? Нима младата жена трѣбваше да стои като затворникъ въ кѣщи, и да бѣга отъ императора като отъ дивъ звѣрь?

Калоянъ се усмихна, наведе се и леко погали жена си по коситѣ. Поиска му се да я разбуди, да я попита, да я утеши, ако е била нѣщо оскърбена отъ деспота, отъ бѣбривостъта на сестритѣ му. Но не посмѣ. Съ тихи стѣпки той излѣзе отъ стаята и се отправи къмъ работата си. Отъ два дни тамъ го чакаше неразпечатанъ свитѣкъ. Писмо отъ Никейския императоръ.

Щомъ като чу вратата да се затваря, Целгуба отвори очи и тихо се изсмѣ. Следъ това се сви като котка подъ завивкитѣ си и заплака.

Плачеше, защото си спомняше други пѣтъ съ каква безкрайна радостъ би се хвърлила на врата му, ако той влѣзѣше по такова нечакано време при нея. Той толкова рѣдко ѿ даряваше по нѣкоя ласка. А сега самъ бѣ дошелъ